

O MANTA DE MÂNA A DOUA

Suntem

bucuroși că ne aflăm în serviciu în dimineața aceasta. Am răcit îngrozitor, ca de obicei când vin acasă, pentru că schimb aerul. Este destul să ajung în valea de la New Albany și deja mă simt mai rău – nu-mi priește deloc.

După cum am spus deja, noi suntem bucuroși pentru că ne aflăm în Tabernacol, ca să îl ascultăm pe bunul nostru păstor care ne aduce Cuvântul lui Dumnezeu.

Suntem triști când auzim că foarte mulți oameni sunt bolnavi și știm că cel care le provoacă este Diavolul.

O doamnă s-a ridicat și ne-a rugat să strigăm împreună cu ea pentru sora ei. De altfel, noi știm că sora Sawyer este cu ea. Medicul a trimis-o acasă ca să moară, dar ea crede că totuși poate fi vindecată, deși se află într-o stare foarte gravă.

Soacra mea, care are șaptezeci de ani, este în aceeași situație. Da, ea se simte foarte rău și sunt sigur că în țară sunt foarte mulți

oameni în situația
aceasta.

Totuși, noi știm că există un Duh Sfânt care poate să vindece
toate bolile
noastre, singura problemă care se ridică fiind să intrăm în
legătură cu El.

Pe mine mă doare încă gâtul, de aceea nu voi ține o predică,
ci voi vorbi
doar puțin din Cuvânt, după care ne vom ruga pentru cei
bolnavi, așa cum am
promis deja.

Mai întâi de toate însă, aș vrea să anunț câteva adunări,
pentru că în
aranjarea serviciilor mele s-au strecurat câteva neînțelegeri,
deoarece am
foarte multe invitații și toți sunt de părere că ar trebui să
merg la ei. Dar
adevărul este că eu nu voi putea merge peste tot.

De exemplu, astăzi am fost invitat în trei locuri diferite – o
adunare din
Kentucky și două în California. Vedeți? Iar eu nu pot să fac
nimic.

Dacă este aici cineva din Madisonville, Kentucky, vreau să
spun că s-a
anunțat că voi fi acolo săptămâna trecută, dar eu nu am știut
nimic despre
aceasta. Fratele care a făcut acel anunț se numește Epply, sau

aşa ceva. Eu
sunt singur că el a fost bine intenţionat în ceea ce a făcut.
Adevărul este că
m-a rugat să merg acolo pentru o binecuvântare, sau aşa ceva,
dar eu l-am
trimis la fratele Moore ca să vorbească cu el despre aceasta.

Fratele Moore a uitat să-mi spună ce s-au înţeles, aşa că eu
am plecat la
Idaho, iar când am ajuns înapoi, adunarea se terminase deja.

Eu nu pot să fac aranjamente în Louisiana pentru probleme care
sunt aici,
de aceea apar aşa multe neînţelegeri.

Acum am deja câteva programări pe care le voi anunţa. Astfel,
în Louisville
este un bărbat care m-a invitat de multe ori, mă refer la
fratele Burgum, ca să
ţin acolo servicii într-o seară sau două. Doresc să mă duc ca
să-l văd şi pe
micuţul lui Teddy Arnold.

Apoi sâmbătă şi duminică, dacă va fi cu voia Domnului, aş
vrea să fiu jos la Madison Ville. Ei au
acolo 25-30 de lucrători, unul dintre ei venind de la 600-700
de mile. Şi
părerea mea este că el nu a fost chemat din cauza unei
neglijenţe, de aceea
spun că dacă Domnul mă va ajuta, la sfârşitul săptămânii
viitoare, voi fi
acolo.

Apoi pe data de 5 sau 6 voi fi la Brooklyn, New York, iar de acolo pe Coasta de Vest, unde s-a fixat o adunare într-un mare auditoriu, iar în continuare vom merge în Oakland și la San Francisco.

Rugați-vă pentru mine, căci am nevoie de rugăciunile voastre. Eu am putut să văd că întotdeauna când vine credința, Diavolul folosește fiecare armă a iadului împotriva ei, ca să întoarcă lucrurile pe dos.

În dimineața aceasta, vreau să mă rog pentru bolnavi, dar mai întâi aș vrea să citesc ceva din Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu, și să spun câteva cuvinte despre El, după care vom începe serviciul de rugăciune.

O, mie îmi place atât de mult să vorbesc despre El! Vouă nu?

Acum aș vrea să citesc din **2 Împărați 2.12**, doar o parte din el și anume:

***„Elisei se uita și striga: „Părinte!
Părinte! Carul lui Israel și călăria lui!”***

Subiectul la care vreau să mă opresc este **„O manta de mâna a doua!”**

Fie ca Domnul să adauge binecuvântările Sale la Cuvântul din dimineața
aceasta, în timp ce voi veți sta în rugăciune pentru noi.

În vremea aceea, Israelul era o națiune puternică și trăia o perioadă de
pace. În ce privește însă partea spirituală, era un timp de
imitație.

Dacă privim în Vechiul Testament, vom găsi și o mulțime de
exemple care
simbolizează ceea ce se întâmplă astăzi, pentru că tot ceea ce
se petrece acum,
are o umbră, un tip la început, în Vechiul Testament.

În cartea Genezei avem începutul a tot ce este astăzi în lume.
Nu există
nimic din ceea ce vedem acum, să nu-și fi avut începutul în
Geneza, deoarece
Geneza este începutul.

Acolo își are începutul fiecare „ism”. Da, în Geneza își are
începutul tot
ce are început.

Biserica adevărată a început în Geneza și la fel credinciosul
formal, fals.
Indiferența își are începutul tot în Geneza. De ce aceasta?
Pentru că Geneza
este începutul.

Și acum, în timpul lui Ilie, sau mai bine zis în zilele călătoriei lui Ilie pe acest pământ (noi știm că el era profetul Domnului pentru acele zile),
Domnul Se pregătea să facă ceva.

Adevărul este că Dumnezeu nu S-a lăsat niciodată fără un martor, ci întotdeauna a avut o persoană peste care să-Și întindă mâinile, și care să stea ca martor al Său.

Deci, dacă El a făcut acest lucru începând din Geneza, deci de la început, înseamnă că și în zilele lui Ilie avea un om peste care să-Și poată pune mâinile Sale. Iar dacă atunci a găsit un om, înseamnă că va găsi și acum unul, și nu doar unul ci mai mulți, pentru că ne apropiem de timpul secerișului, adică de timpul cel mai greu.

Geneza a fost timpul semănatului, timpul când sămânța a fost pusă în pământ, iar cei aproape șase mii de ani care au trecut până acum au însemnat creșterea și dezvoltarea recoltei, așa că acum este timpul când planta a ajuns la coacere.

După perioada spicului s-a ajuns la coacere din nou în perioada bobului, de aceea acesta este timpul secerișului, ceea ce înseamnă că vor

începe lucruri
mari.

Biserica adevărată, care a început în Geneza, a ajuns la
timpul
secerișului, adică în perioada când se adună roadele: roadele
Duhului. Dar și
Antihristul, care-și are începutul tot în Geneza, a ajuns când
își aduce la
suprafață roadele.

Astfel, noi am ajuns chiar la încheierea timpului, la
sfârșitul acestei
lumi. Acesta este timpul cel mai mareț din toată istoria
omenirii. Pentru
păcătoși este un timp cutremurător, un timp de necaz, dar
pentru creștinii adevărați
el este un timp minunat, deoarece știm că am ajuns la capăt.
Noi ne pregătim să
facem ultimele eforturi înainte de a pleca Acasă pentru a-L
întâlni pe Domnul.

Privind în jur, vedem că oamenii trec prin necazuri mari și că
națiunea se
confruntă cu probleme deosebite.

De curând am discutat cu un agent care mi-a spus:

„Frate Branham, noi suntem instruiți de guvern să nu-i
avertizăm pe oameni să se depărteze de
geam și să se arunce jos la podea dacă se întâmplă să
explodeze vreo bombă prin

apropiere, deoarece bombele care au fost fabricate acum, pot fi ghidate de la Moscova prin radio, direct pe strada aceasta din Louisville și să lovească ținta fără greșală. Aceste bombe sunt teleghidate cu ajutorul sateliților și a radarelor, așa că nu își greșesc niciodată ținta.”

Vedeți? Ei nu mai au nevoie de nici un plan de apărare convențională iar noi nu mai putem face nimic pentru a-i opri, decât să ne pregătim să zburăm deasupra tuturor acestor lucruri. Da, aceasta este tot ce putem face când va veni timpul acela.

Gândiți-vă la faptul că ei pot ucide 50-100 de oameni o singură dată, sau câți vor.

Din câte știu eu, aceste bombe au nevoie doar de câteva minute ca să vină din Moscova până aici și să distrugă totul. Când se va întâmpla acest lucru, nu va mai rămâne nimic între Louisville și Henrysville, nici în Louisville și Badsttown ci doar un mare crater de pământ. Aceasta este tot ce va mai rămâne. Dar și o mare suprafață din jurul acestui crater va arde pe o distanță de câteva sute de mile.

Și în timp ce unul va arunca o bombă aici, celălalt o va

arunca dincolo, ca
să se întâlnească.

Noi suntem însă plini de bucurie pentru că avem un loc de
scăpare:

*„Numele Domnului este un turn tare:
cel neprihănit fuge în el, și stă la adăpost.”* (Proverbe
18.10).

Indiferent câte bombe ar fi lansate, sau ce s-ar întâmpla, noi
suntem în
siguranță acolo.

În ce privește lumea și păcătoșii, ei vor trece printr-un timp
îngrozitor,
deoarece ei nu au acest turn, acest loc sigur.

Cred că dacă n-aș fi creștin, aș înnebuni numai gândindu-mă la
ceea ce mi
s-ar putea întâmpla în fiecare clipă, iar dacă aș avea și o
casă plină de
copii, cred că pur și simplu n-aș ști ce să mă fac.

Sunt însă plin de bucurie pentru că pot să stau în casa mea și
să prezint
oamenilor acel „turn” care nu poate să fie distrus de nici o
bombă sau de
altceva de felul acesta. De ce? Pentru că acest „turn de
scăpare” este Numele
lui Isus Hristos.

Cuvântul Său spune că „*Lucrul acesta nu se face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.*” (Zaharia 4.6).

Vedeți? Aceasta este siguranța noastră.

Și cât este de minunat să știm că tot păcatul și toate problemele acestei vieți se vor sfârși în curând, iar noi vom merge Acasă pentru a fi cu Domnul.

Tot ce ne-a mai rămas de făcut, este să predicăm Evanghelia și să aducem cât mai mulți oameni în acest turn de scăpare.

În timpul călătoriei sale pe pământ, Ilie a fost un om dârz, iar Dumnezeu l-a folosit cu multă putere.

Și noi știm că acolo era un grup de imitatori, care încercau să-l copieze pe Ilie; care încercau să facă aceleași lucruri pe care le făcea el.

Același lucru se întâmplă și astăzi: imitarea creștinismului. Astfel, există oameni care se poartă ca și cum ar fi creștini, care încearcă să se dea drept creștini. Dar nu puteți face aceasta, deoarece Dumnezeu este sigurul care

poate să facă din voi creștini adevărați.

Și acei imitatori au înființat mai multe școli pe care le-au numit „școala proorocilor”, după care au mers la ele pentru a fi educați. Eu pot să mi-i imaginez pe toți acei prooroci, îmbrăcați în haine asemănătoare cu ale lui Ilie. Pot să-i văd cum încercau să-l imite – îi imitau glasul, felul în care vorbea sau cum se purta. Da, fiecare încerca să facă aceasta, pentru că Ilie era un bărbat mare, care era folosit cu adevărat de Dumnezeu.

Și astăzi putem vedea aceleași lucruri.

Nu demult am ascultat o emisiune la radio. Voi știți că ei îl au pe Billy Graham.

De când a fost în Louisville, fiecare încearcă să-l imite în toate lucrurile – chiar și părul și-l piaptână ca el, se îmbracă la fel ca el, îi imită vocea, etc.

Dar voi nu puteți face aceasta, ci trebuie să fiți ceea ce sunteți în realitate; ceea ce v-a făcut Dumnezeu. Așa este.

Și noi vedem că în zilele lui Ilie s-a întâmplat același

lucru. Dar

Dumnezeu a știut mai dinainte câte vor fi zilele lui Ilie și cât urma să stea el pe pământ, așa că i-a pregătit un succesor. Și când Dumnezeu a vrut, a putut să-l cheme la El.

Elisei nu fusese în nici un seminar înainte de-a fi chemat de Dumnezeu, ci ara ogorul cu un plug tras de boi și avea grijă de părinții săi. Totuși, Dumnezeu l-a chemat să fie urmașul lui Ilie.

Poate că mulți din cei ce se aflau la „școala proorocilor”, se gândeau că ei vor fi succesorii lui Ilie; că ei vor primi mantaua sa în momentul când va pleca la Domnul.

Dar vedeți? Cel ce face chemarea este Dumnezeu. El face alegerea; El este Cel ce rânduiește toate lucrurile; El este Cel care a așezat slujbele în biserică, făcându-i pe unii, apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști, păstori și învățători. (Efeseni 4.11).

Da, Dumnezeu este Cel care face toate acestea – El însuși. Noi nu putem face nici măcar un fir de păr să fie alb sau negru, nici nu putem adăuga măcar o zi la viața noastră, de aceea Cuvântul Său spune:

*„Nu vă îngrijiți de viața voastră,
gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul
vostru, gândindu-vă
cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât
hrana, sau trupul mai
mult decât îmbrăcămintea?*

*Și apoi, cine dintre voi, chiar
îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea
lui?” (Matei 6.25, 27).*

Dumnezeu este infinit în harul Său, atât prin alegerea pe care
a făcut-o,
cât și prin cunoașterea mai dinainte a tuturor lucrurilor, așa
că fiecare va
lucra exact cum a hotărât El.

În ce mă privește, aș fi cel mai nenorocit dintre oameni dacă
n-aș crede în
alegerea și în chemarea lui Dumnezeu; dacă m-aș gândi că
această lume a venit
la suprafață prin puterea omului sau prin înțelepciunea lui;
prin cei patru
mari; prin ONU, sau prin cei care nici măcar n-au pomenit
Numele lui Dumnezeu.

Da, aș fi cu adevărat cel mai nenorocit om. Dar eu nu privesc
la aceste
lucruri, ci mă uit pe paginile acestei cărți vechi, Biblia,
care a fost scrisă
de Dumnezeu și ale cărei cuvinte se vor împlini întocmai așa
cum le-a spus El.

Deci tot ceea ce ar trebui să fac eu, este să mă pun de partea lui

Dumnezeu, a Calvarului, și nu de partea lor. Eu trebuie să mă pun de partea

Cuvântului; să stau pe Cuvântul Său, indiferent ce spune cineva.

Dumnezeu este infinit și El cunoaște sfârșitul înaintea începutului, făcând

toate lucrurile spre slava și lauda Numelui Său. Așa este.

Toate lucrurile trebuie să lucreze împreună, să se așeze împreună spre

slava Sa.

O, Doamne, nu ne dă aceasta curaj nouă, creștinilor, când știm că El nu

poate să dea niciodată greș? De altfel, nu este bătălia noastră, ci a Lui, de

aceea tot ce trebuie să facem noi, este să ne punem toată încrederea în El, și

să stăm liniștiți, căci atunci vom vedea slava lui Dumnezeu; atunci vom vedea

cum toate lucrurile își vor ocupa locurile lor, în așa fel încât lucrarea Lui

va merge înainte.

Poate că oamenii vor mișca lucrurile într-o parte sau alta, dar Dumnezeu le

va pune la locul lor, pentru că El stă numai pe Cuvântul Său.

El știe sfârșitul

înaintea începutului; știe ce va alege fiecare dintre noi: El l-a cunoscut pe

Elisei și a știut că va lua locul lui Ilie. Da, El a cunoscut toate acestea încă înainte de întemeierea lumii.

Totul trebuie să lucreze după cum a hotărât El. Cu toate acestea, noi ne îngrijorăm pentru cei dragi și ne întrebăm: „Vor veni ei vreodată la Hristos?”

Dacă numele lor au fost scrise în Cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii, vor veni. Acesta este adevărul.

Tot ce putem face noi, este să-L mărturisim pe El și să lăsăm Lumina Evangheliei Sale să strălucească, iar Dumnezeu Se îngrijește ca această Lumină să ajungă până la ei.

Acum observați.

Mai întâi, mantaua a fost la Ilie, apoi a fost luată de Elisei. Cu alte cuvinte, Ilie, care avea mantaua lui Dumnezeu pe umerii săi, a venit și a așezat-o pe umerii lui Elisei ca să vadă dacă-i era bună. Și i-au trebuit cam zece ani ca să-l facă să i se potrivească.

Voi știți că Dumnezeu ne pune în atelierul Său și ne prelucrează.

Dar Ilie nu și-a dat jos mantaua ca s-o potrivească după Elisei, ci i-a poruncit lui Elisei să-și potrivească viața după manta.

Exact așa face și Dumnezeu cu noi, astăzi. El ne schimbă astfel încât să ne potrivim cu mantaua, și nu invers. El nu face mantaua după noi, ci ne face pe noi după manta.

Uneori, am vrea să facem mantaua după măsura noastră, dar așa ceva nu este posibil, ci trebuie să ne schimbăm noi înșine după manta, deoarece este mantaua lui Dumnezeu și El a făcut-o desăvârșită.

Astfel, Dumnezeu ne aduce la statura necesară ca să ne fie bună mantaua.

Desigur, noi nu putem fi desăvârșiți – știm cu toții aceasta – nu avem nici o posibilitate de a ajunge la această statură, dar Domnul ne-a făgăduit că ne va face El însuși desăvârșiți.

Cum este posibil acest lucru? Prin faptul că El a făcut ispășirea, împăcarea pentru noi. Cine? Domnul Isus Hristos cel Neprihănit. De acolo ne vine desăvârșirea.

Ignorând propria noastră sfințenie, care de fapt nu există;
ignorând
propria noastră gândire și stând în fața Sa smeriți primim
desăvârșirea Sa,
deoarece Domnul Isus a făcut totul pentru noi. El a făcut o
împăcare
desăvârșită.

Da, *„Dumnezeu era în Hristos,
împăcând lumea cu Sine.”* (2 Corinteni 5.19).

Și priviți! Din câte știm noi, în toți anii călătoriei sale,
Ilie a avut
peste el același „botez al mantalei”.

Apoi Dumnezeu a modelat de-a lungul anilor caracterul lui
Elisei, astfel
încât să se potrivească după manta, căci voia să facă din el
slujitorul Său. Și
atunci când Ilie a trecut dincolo, a putut să-și arunce
mantaua peste el.

Înainte de aceasta însă, când cei doi se îndreptau spre
Iordan, cei din
Ghilgal și de la celelalte școli ale proorocilor, au început
să proorocească.

Noi știm că Ilie a încercat tot timpul drumului să-l trimită
înapoi pe
Elisei, spunând: „O, poate că drumul acesta este greu pentru
tine, prea
demodat.”

Vedeți? Ilie era foarte sincer.

Adevărul este că orice slujitor adevărat al lui Dumnezeu, trebuie să vestească Evanghelia sincer și neprefăcut.

Și iată că într-o zi, după înălțarea lui Ilie, Elisei s-a dus să facă o vizită la școala proorocilor, dar când l-au văzut ei i-au spus: „O, calea aceasta este prea grea pentru noi!”

Ceea ce ne trebuie nouă astăzi, este mai multă sinceritate în predicarea Cuvântului, care trebuia să separe grâul de neghină, care să spună lucrurilor pe nume: adevărului, adevăr și minciunii, minciună!

Toți indivizii aceia de la școala proorocilor, plini de experiență și educație teologică, au trimis pe unul dintre ei să adune ceva ca să pregătească o mâncare; iar el a adunat castraveți sălbatici. Apoi s-au adunat împreună și au gătit în oala lor ecleziastică o zeamă în care era moartea.

Și voi știți desigur că apoi au strigat speriați: „*Omule al lui Dumnezeu, moartea este în oală!*” (2 Împărați 4.40), dar Elisei care avea o „dublă măsură” a știut ce să facă. Astfel, a luat o mână bună de făină și a aruncat-o în oala lor spunând: „*Dă oamenilor acestora să mănânce!*” (v. 41).

Acesta este un tip pentru timpul acesta când avem o mulțime de metodiști, baptiști, prezbiterienii, luterani, pentecostali, etc., care se adună și luptă unii împotriva celorlalți.

Dar noi nu trebuie să punem totul la o parte, ci avem nevoie de o mână de făină ca să păstrăm unitatea bisericii.

Făina a fost luată din casa școlii proorocilor. O, această făină a fost obținută din bobul jertfit, de aceea oamenii trebuie s-o aducă înăuntru. Și noi știm că și primele roade ale recoltei au fost măcinate, așa că boabele de grâu au fost aduse într-o unitate desăvârșită.

Și această făină este un tip spre Hristos.

Făina este viața. Când bobul (Hristos) a fost măcinat, a rezultat făina – aceasta arătând că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. (Evrei 13.8).

Și când ei au pus acea făină obținută prin jertfirea Bobului, L-au pus pe Hristos în moarte, pentru a aduce Viața.

Aceasta face deosebirea între formele noastre moarte, între

diferențele

noastre, în argumentele noastre ecleziaștice: Hristos.

Da, dacă-L vom aduce pe Hristos nuntru, El va îndepărta toate aceste

lucruri – moartea, diferențele, etc., și ne-ar da viața.

n America sunt 90 de milioane de baptiști, 30 de milioane de metodiști, 11 milioane de luterani, 10 milioane de prezbiterieni și numai Dumnezeu știe cți catolici.

Dar de ce avem noi nevoie în toate acestea? De o mână plină cu făină. Noi

trebuie să aducem în biserică Viața și această Viață este Hristos. El a venit ca să ne aducă Viața.

Ei aveau o mulțime de dispute: ore de teologie și aș mai departe, iar Ilie

i spusese lui Elisei înainte de a fi răpit la cer: „Mai bine te-ai duce

napoi, pentru că această cale pe care mergi, s-ar putea să fie grea!”

O, dar pentru un om al lui Dumnezeu care a pornit pe această cale; care a

purtat pe umerii săi mantaua neprihănirii și a puterii lui Dumnezeu, nu este

prea ușor să se întoarcă înapoi.

În dimineața aceasta i-am auzit pe unii păstori spunând:
„Mulți s-au
descurajat pe cale!”

O, fraților, știți de ce avem nevoie noi? Să ne încurajăm unii
pe alții.
Așa este.

Noi vom avea necazuri pentru că Dumnezeu nu ne-a promis
niciodată că ne va
feri de ele, dar a spus că ne va da putere să trecem biruitori
prin ele.

Dacă muntele este prea înalt ca să-l urcăm, sau apele sunt
prea adânci și
late ca să le putem trece, El ne va da har ca să reușim. Așa
este.

Nu vă lăsați cuprinși de îngrijorări, ci țineți-vă privirile
ațintite aspra
lui Hristos, căci El este singurul care ne poate trece
biruitori prin toate.

Și noi îi putem vedea pe cei doi în călătoria spre școala
proorocilor.

Când au ajuns acolo, Ilie i-a spus lui Elisei: „Rămâi aici,
căci vei putea
ajunge un bun teolog, iar într-o zi vei deveni poate, chiar
decanul acestui
seminar. În ce mă privește însă pe mine, trebuie să merg puțin

mai departe.”

V-ați putea imagina ca un om al lui Dumnezeu să se mulțumească să fie decan al unei facultăți, după ce ani de-a rândul a fost călăuzit de puterea lui Dumnezeu? O, nu, domnilor!

De aceea Elisei i-a răspuns: „*Viu este Domnul și viu este sufletul tău, că nu te voi părăsi!*” (2 Împărați 2.2). Desigur.

Stați cu El, indiferent cât sunteți de descurajați! Chiar dacă sunteți loviți de mama sau de tatăl vostru, de păstor sau de oricine altcineva, stați cu El!

Și iată că Ilie și Elisei au ajuns la Iordan și l-au trecut. Când au ajuns pe malul celălalt, Ilie a spus: „*Cere ce vrei să-ți fac, înainte să fiu răpit de la tine!*” (v.9a). Și Elisei i-a răspuns: „*Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din Duhul tău!*”

Elisei știa că va avea de făcut o lucrare de aceea a spus: „o îndoită măsură”, adică o porție dublă. Elisei nu dorea doar o experiență căldicică și temporară; nu dorea doar o strângere de mână; nici numai o părtășie plăcută cu

restul bisericii, ci cerea o porție dublă din ceea ce era mai de preț: din Duhul Lui.

Și eu vă spun: atunci când Dumnezeu trimite în lume un bărbat cu o însărcinare divină, acela trebuie să aibă ceva mai bun decât are lumea; el trebuie să aibă ceva mai bun decât biserica; da, el trebuie să aibă ceva în „îndoită măsură”.

Iar dacă a existat vreodată un timp în care era nevoie de o „dublă măsură”, atunci acel timp este astăzi, pentru că acum poporul dorește ceva mai bun, ceva mai înalt.

Mă gândesc acum că fasolea și pâinea de porumb este foarte bună, dar uneori îmi doresc ceva mai bun.

Da, noi simțim aceasta firește, dar și duhovnicește este la fel – noi trebuie să urcăm tot timpul.

Priviți Israelul. După ieșirea din Egipt, el a trebuit să fie tot timpul în călătorie, căci ori de câte ori se oprea, aluneca.

Aceeași este situația și cu biserica.

Ilie le-a spus celor de la școala proorocilor: „Voi ați alergat tot timpul după lucruri mari și deși știți cu toții că voi fi răpit la cer, nu puteți primi ceea ce doriți!”, dar lui Elisei i-a zis:

„Greu lucru ceri, dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla; dacă nu, nu ți se va întâmpla așa.” (2 Împărați 2.10).

Eu cred că acest lucru (mantaua) poate fi obținut pe o singură cale: fiind o inimă, un gând și un cuget, și având ochii ațintiți spre făgăduința Sa.

Astfel, dacă în dimineața aceasta sunteți bolnavi, dacă aveți probleme, aveți o singură făgăduință, dată nu de Ilie, ci de Dumnezeu însuși:

„...orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați primit, și-l veți avea.” (Marcu 11.24).

Orice ar spune medicul, tu să stai pe această mare făgăduință.

Vedeți? Ilie i-a dat lui Elisei o făgăduință: **„Dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla.”** (2 Împărați 2.10).

Și noi am primit o făgăduință, care spune:

*„Toate lucrurile sunt cu puțință
celui ce crede.”* (Marcu 9.23b).

Uneori mă uit la mine însumi și mă gândesc că și eu am așteptat prea mult uneori, iar din cauza aceasta am pierdut mii de suflete. De ce? Pentru că am așteptat prea mult să fiu împins de la spate; pentru că am depins prea mult de un dar spiritual, astfel încât tot timpul spuneam: „Doamne, dacă ai vrea să-mi spui... dacă ai vrea să-mi arăți într-o vedenie ce trebuie să fac...”

Dumnezeu dă vedenii, dar dacă eu stau tot timpul și aștept să fiu împins de El, atunci Domnul îmi va vorbi prin altcineva, în alt mod.

Fraților, noi trebuie să mergem înainte și să pășim prin credință, căci El ne-a dat o făgăduință care spune că noi vom face aceleași vindecări, semne și minuni, pe care le-a făcut El. (Ioan 14.12).

El are un plan pe care l-a făcut de la întemeierea lumii, dar problema este că noi greșim adesea. Chiar și eu mă zbat uneori ca un pește pe uscat, și sunt cuprins de o mare descurajare, dar este vremea să stăm liniștiți, cu privirile

ațintite la făgăduința Sa.

Da, noi trebuie să facem aceasta prin harul lui Dumnezeu. Eu știu că fiecare diavol al iadului va încerca să ne-o smulgă (făgăduința), dar prin harul lui Dumnezeu, noi vom sta cu ochii ațintiți numai la ea.

Și Ilie i-a spus lui Elisei: *„Dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, vei primi ceea ce ai cerut.”*

Așa este. Tu trebuie să ai ochii ațintiți asupra Lui, ca să-I vezi făgăduința.

Dacă s-ar fi ridicat cineva de la școala proorocilor și ar fi spus:: „Hei, băieți, eu îl voi urma în toate pe prooroc!” poate că ar fi dat greș.

Dar vedeți, lui Elisei nu i-a păsat ce învăța școala proorocilor, nici ce învățau toți acei învățați! Lui nu i-a păsat ce gândeau vecinii, sau cei care priveau spre el, ci prin credință, a privit numai spre făgăduința pe care i-o dăduse profetul.

Exact aceasta ne trebuie și nouă astăzi: credință în făgăduințele lui

Dumnezeu! Să nu dăm deci nici o atenție la ceea ce spune unul sau altul, ci să privim numai la ceea ce spune Domnul!

Nu demult, cineva povestea că un lucrător avea două fete mute, dar nu credea în vindecarea divină, ci spunea: „Fiicele mele nu pot fi vindecate!”

O, fraților, nu dați atenție la asemenea păreri, ci credeți făgăduința Sa, deoarece Dumnezeu a spus: *„Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoșa...”* (Iacov 5.15).

Vedeți? Dacă El a putut să dea auzul la un surd, va putea să-i vindece și pe ceilalți surzi, iar noi avem o mulțime de dovezi care nu pot fi negate de nimeni și care arată că El poate să facă ceea ce a făgăduit.

Păstrați-vă credința pe făgăduința Sa!

Ochii voștri, urechile voastre și inima voastră să fie îndreptate spre unul singur, spre Isus Hristos, care este mai mult decât în stare să facă tot ce a făgăduit.

O, când mă gândesc la faptul că El schimbă toate lucrurile

numai ca să-și
împlinească făgăduința dată! Să nu uitați deci, că Cel care a
făcut făgăduința
este Domnul și nu un om!

Ce avem noi de făcut în situația aceasta? Nimic altceva decât
să ne ținem
privirile ațintite la ceea ce a spus El!

Priviți! Ilie i-a spus lui Elisei: „*Dacă
mă vei vedea când plec, vei primi ceea ce dorești!*” iar Elisei
a privit
numai spre Ilie.

Indiferent ce au spus cei din jur; indiferent ce s-a întâmplat
în timpul
călătoriei, el nu a privit spre nimic altceva, decât la
făgăduința dată.

Țineți-vă și voi privirile numai pe făgăduința lui Dumnezeu!

Seara trecută am făcut o vizită la sora Sower, despre care
medicul spusese
că se află într-o stare foarte gravă. Eu nu i-am spus nimic
despre ceea ce
spusese medicul, ci am încurajat-o să creadă făgăduința lui
Dumnezeu.

Ginerele ei a venit la mine și mi-a spus: „O, dacă și-ar putea
ține
privirile numai la făgăduință, indiferent ce se va întâmpla!”

Țineți-vă ochii pe făgăduință!

Acum câteva săptămâni, sora și fratele Wood care sunt doi frați de-ai noștri de aici din biserică, au avut o problemă.

Eu eram în Michigan, cu prietenii mei Lee și Gene. După ce am terminat adunarea din Chicago, am mers vreo două zile la vânătoare, împreună cu mai mulți frați.

La întoarcere, soția mi-a spus: „Roagă-te pentru mama sorei Wood, căci cancerul îi mănâncă fața.”

„Dar n-am văzut-o niciodată alarmată pe sora Wood.”, am răspuns eu.

Adevărul este că de când fiul său, care era olog a fost vindecat, această femeie este o adevărată eroină pe calea credinței. Chiar și ea a fost vindecată de TBC și a văzut multe alte lucruri minunate.

Când însă mama ei a început să fie mâncată vizibil de cancer, a cedat și a început să plângă disperată. Așa se face că în seara aceea am îngenuncheat cu toții și am început să ne rugăm pentru ea. Imediat după rugăciune, sora

Wood mi-a spus:

„Noi mergem, frate Branham!” și a plecat la mama ei care era la Louisville.

Femeia avusese cancer la nas, iar medicul l-a operat, stârnindu-l și mai tare, așa că i s-a întins până la gât, toată fața fiindu-i mâncată într-un timp foarte scurt.

M-am dus și eu acolo, iar când am intrat în cameră, le-am spus celor prezenți:

„Aș vrea să vorbesc numai puțin cu ea.”

Când am rămas doar noi doi, m-am gândit: „O, Dumnezeule, dacă-mi vei da o vedenie, eu voi înțelege care este voia Ta cu privire la această femeie!”

Domnul și doamna Wood așteptau afară ca să le spun ce vedenie am primit.

Totuși vedenia întârzia să vină, ca și când ar fi fost reținută de ceva în timp ce Cineva îmi spunea parcă: „De ce mai ai nevoie de vedenie, când făgăduința îi este dată?”

Atunci am îngenunchat și m-am rugat, iar în timp ce o făceam, ceva a

ancorat în inima ei credința în făgăduința lui Dumnezeu.

Când am ieșit din cameră, m-am dus direct la fratele și sora Wood, care în clipa când m-au văzut, au venit repede spre mine și m-au întrebat: „Ai văzut ceva, frate Branham?”

„Nu, nu am văzut nimic, dar în schimb am simțit altceva, care mi-a spus că făgăduința cu privire la ea a fost dată, și că El o va împlini”, și eu cred aceasta.

Și așa a fost. Nu au trecut nici 24 de ore și cancerul a început să plece. Mai întâi s-a făcut o crustă peste toată rana (voi știți că la cancer nu se face o asemenea crustă decât dacă moare). Da, această femeie era vindecată. O, cât de minunat lucrează Isus Hristos!

Cum face El aceasta? Dacă vă țineți privirile pe făgăduința Sa. Așa a promis Dumnezeu.

Necazul este că uneori când ne rugăm pentru bolnavi, mergem și spunem:

„Păi, vindecarea nu a survenit imediat, așa că ar trebui s-o mai facem o dată!”

O, nu! Țineți-vă privirile la făgăduință, pentru că așa a cerut Dumnezeu!

Dacă veți face cum a spus El, totul va fi în ordine, pentru că Dumnezeu este mai mult decât în stare să-Și țină făgăduința dată.

Priviți-l pe Avraam. El a crezut în Dumnezeul care „*înviază morții și cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.*”

(Romani 4.17b). Așa a stat el pe făgăduința care în ochii oamenilor părea imposibilă, timp de 25 de ani.

De ce aceasta? Pentru că s-a bazat pe faptul că Dumnezeu este capabil să facă ceea ce a făgăduit.

Și noi suntem copiii lui Avraam, prin credință, de aceea vom proceda ca el.

Amin.

Vedeți? Elisei a privit tot timpul la Ilie. Și iată că deodată a venit „*un car de foc și niște cai de foc, i-au despărțit pe unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt.*”

(2 Împărați 2.11).

Apoi, în timp ce se înălța, și-a luat mantaua de pe umeri și i-a aruncat-o

la Elisei, pentru că după cum bine știți, Elisei a fost modelat după ea, așa că

i se potrivea perfect.

O, acum aș vrea să fiți foarte atenți, deoarece aș vrea să vă întreb ceva:

Vă puteți imagina cum s-a simțit Elisei când a ridicat acea manta de jos?

O, ce simțământ!

N-aș vrea să credeți că iau acest exemplu ca să mă scot în evidență, dar acum aproximativ zece ani, am predicat de la acest amvon, predica: „David marele războinic îl învinge pe Goliat cu o praștie.”

Din câte știu, în timpul acela nu se ținea nicăieri campanii de vindecare.

O, și câte critici se auzeau la vindecarea divină! Dar imediat după ce am fost vizitat de acea Ființă supranaturală, s-a întâmplat ceva.

Predicatorii care au auzit ce mi s-a întâmplat, spuneau într-un glas că am înnebunit, deoarece era imposibil ca să fi primit acea vizită.

Cu toate acestea, eu am vorbit de la acest amvon despre David și am spus:

„Vreți să spuneți că oștirea Domnului va permite ca filistenii aceștia netăiați împrejur, să învingă poporul Domnului?”

Acel băiețandru blond, cu părul cârlionțat, mic de statură și îmbrăcat cu o piele de oaie, a pășit afară din mijlocul oștirii lui Israel, înarmat doar cu o praștie, ca să se lupte cu un uriaș care avea o sabie lungă de câteva picioare și grea de câteva kilograme. Acel bărbat avea degetele de la mână de 14 inch (33 cm) și era înalt de șase coți și o palmă, în timp ce David cântărea în jur de 90 de pound (40 Kg).

„Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărăscă oștirea Dumnezeului celui viu?” (1 Samuel 17. 26b).

(fratele Branham bate de 4 ori în amvon).

O, Doamne, ce erou!

„Și vouă tuturor vitejilor, vă este frică să luptați împotriva lui? Lăsați-mă că mă voi lupta eu cu el!”

O, Doamne!

„Domnul care m-a ajutat să dobor leul și ursul când venea să-mi ia vreo oaie din turmă, mă va ajuta să-l răpun și pe acest netăiat împrejur, care batjocorește poporul Domnului, și

*mi-l va da în
mână!"*

Desigur.

Și la prima confruntare dintre cei doi, David l-a doborât pe Goliat, așa că întreaga oștire a lui Israel l-a urmat în luptă și i-au biruit pe filistenii chiar în țara lor.

Vedeți? Le-au cucerit cetățile și i-au învins în toate luptele.

Frate și soră, același lucru s-a întâmplat și pe tărâm duhovnicesc, spiritual, atunci când toți din jurul meu spuneau: „Astăzi nu mai există vindecare divină! Zilele minunilor au trecut!”

O, dar dacă zilele minunilor au trecut, înseamnă că Dumnezeu nu mai este același!

Fraților, biserica aceea care nu crede în supranatural, va muri în final, pentru că Dumnezeu o va părăsi.

Dar voi să nu uitați că El a dat o făgăduință, iar făgăduințele Lui sunt

veșnice.

Nu demult, câteva fete au lucrat ceva cu rادیu (element radioactiv), iar una din ele și-a băgat din greșeală în gură puțin din acel rادیu, ceea ce a ucis-o. Mai târziu, ei le-au făcut analizele la celelalte fete și s-a constatat că radiațiile din corpul lor continuau să înainteze.

Vedeți? Dacă radiațiile produse de rادیu nu au sfârșit, cu atât mai mult nu va avea sfârșit supranaturalul, veșnicul și atotputernicul Dumnezeu.

Da, și El trebuie să aibă același „efect”, să procedeze, la fel ca la început, pentru că altfel nu ar fi același Atotputernic Dumnezeu.

Da, El este același, numai că așteaptă pe cineva cu credința mare, care să pășească în față ca să-l provoace pe vrăjmaș, pe baza Cuvântului Său. Atunci El va dovedi că a rămas același.

Dar ce s-a întâmplat imediat după ce a început marea campanie de vindecare?

Mii de ostași ai Evangheliei, care au „dormit” prin diferite biserici (ca Oral Roberts, Tommy Hick și mulți alții), și-au scos săbiile și au pornit la luptă.

Această Sabie cu două tăișuri, care "desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile inimii și gândurile ei", este Cuvântul lui Dumnezeu. (Evrei 4.12).

Da, toți acești bărbați și-au luat Bibliile (săbiile lor) și au pășit în față, deoarece au văzut ce poate face Dumnezeu. Prin credință și prin harul lui Dumnezeu, ei l-au bătut pe vrăjmaș pe toate fronturile, așa că întreaga lume a fost trezită de această mare mișcare de vindecare divină.

Fraților, vindecarea divină există și poate fi făcută.

Mulți bărbați au fost cuprinși de focul Duhului, așa că au văzut vedenii, după care și-au scos sabia și au ieșit afară ca să se lupte cu Dușmanul.

Ce știți voi despre aceasta?

Aici sunt oameni mari, care au fost vindecați prin harul Dumnezeului celui Atotputernic (ca de exemplu congressmanul Upshaw, regele George al Angliei și mulți alții), așa că nimeni nu mai poate tăgădui existența vindecării divine.
Desigur.

Și inima lui Elisei ardea ca să primească acea făgăduință. Da, el o dorea cu adevărat. Acesta era singurul scop al vieții lui: să primească făgăduința – mantaua lui Ilie.

Părerea mea este că noi nu suntem sinceri în această privință. Dacă în dimineața aceasta, voi ați avea un singur scop, dacă de exemplu voi L-ați lăuda pe Domnul pentru făgăduințele Sale și ați spune: „Am siguranța că sunt vindecat prin puterea lui Dumnezeu!” sau: „Sunt hotărât să trăiesc ca un creștin adevărat!” sau: „Sunt hotărât să mă împac cu Dumnezeu!” și ca urmare ați pune deoparte tot ceea ce spune mama, tata, păstorul sau oricine altcineva, veți primi ceea ce căutați.

Când Ilie a văzut hotărârea, credincioșia și stăruința lui Elisei pentru a primi făgăduința, i-a dat-o.

Care era făgăduința? *„Dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla; dacă nu, nu ți se va întâmpla așa.”* (2 Împărați 2.10.

După ce i-a dat făgăduința, totul a depins de Elisei. Vedeți? El dorise să primească făgăduința, iar Ilie i-a dat-o.

Citind însă cu atenție veți vedea că în această făgăduință era un „dacă”:

„Dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine...”

Frate, dacă în dimineața aceasta ești bolnav, eu pot să-ți dovedesc că Hristos ți-a dat o făgăduință: „Dacă poți să crezi această făgăduință, îți aparține!” Deci, dacă poți să crezi!

Nu te lăsa biruit de necredință!

Priviți-l pe Elisei. El a crezut și ca urmare a primit mantaua lui Ilie, în care s-a înfășurat.

O, ce marș al biruitorului! Cum a pășit el înainte! Vedeți? El a avut făgăduința și a simțit puterea, așa că a pășit ca un războinic chiar jos la Iordan.

Lăudat să fie Dumnezeu, prietene! Fiecare credincios care este înfășurat în neprihănirea lui Dumnezeu, pășește spre Iordan. Așa este.

Lăsați să vină bombele atomice și celelalte lucruri, căci noi suntem înfășurați în manta și astfel pășim înainte biruitori. Amin.

„Nu vă temeți!” spune Domnul. „Eu am biruit lumea!” (Ioan 16.33).

Da, domnule. Vă amintiți? „Eu am biruit lumea!” (fratele Branham bate din palme).

Hristos este Cel care a spus aceste cuvinte.

Și Elisei a pășit înainte ca un biruitor, cu mantaua pe umeri. El mergea direct spre Iordan.

Frate, lasă-mă să-ți spun ceva cu tot respectul.

Nu primi mantaua altuia! Nu primi o manta roasă de îndoială, de superstiții sau de păreri, ci pune-ți mantaua lui Hristos Biruitorul! Nu te încrede în biserica ce odinioară a vestit salvarea prin botezul Duhului Sfânt; care a învățat despre vindecarea divină, iar acum neagă toate aceste lucruri supranaturale și se lasă înecată de necredința, de superstiții și de toate celelalte lucruri!

Pune-ți mantaua Celui care nu a pierdut nici o bătălie, căci ești în drum spre Iordan. Amin.

Acum Elisei avea o manta de mâna a doua și adevărul este că în dimineața aceasta sunt mulți oameni care au o asemenea manta, dar când se apropie de Iordan, își dau seama că acea manta nu poate lucra singură. Amin.

Bisericile metodiste, baptiste, prezbiteriene, pentecostale, etc., spun:

„O, noi avem școli! Noi am învățat toată morala Bibliei! Avem această „manta”

țesută din făgăduințe în ordine! Da, noi le avem pe toate, suntem botezați și

conform învățăturii apostolice, credem în vindecarea divină, credem în

Dumnezeu, credem în puterea Sa, suntem botezați conform Bibliei, am primit

Duhul Sfânt, am vorbit în limbi, etc. Da, noi avem toate acestea!”

Dar frate, dacă crezi că aceasta este tot ce-ți trebuie, atunci când vei ajunge la Iordan vei vedea că-ți lipsește ceva.

O, tu poți să fii învățat; poți să fii deștept, poți să fii doctor în

divinitate, sau poți să fii doctor în filozofie, etc., poți să ai binecuvântări

și tot felul de diplome; poți să ai pe tine mantaua bisericii metodiste, sau a

bisericii pentecostale, a Adunării lui Dumnezeu, sau a trinitarienilor, etc.

Toate acestea sunt mantale de mâna a doua. Așa este. Sunt mantale făcute de

mâna omului.

Frate, chiar dacă ești creștin și mergi la o biserică creștină, chiar dacă ai o manta corectă, nu uita că odinioară Elisei a stat față în față cu o întreagă adunare de critici și de prooroci, care erau curioși să vadă ce face.

Și iată-l venind cu mantaua pe el!

O, Doamne! Aleluia! El este învățat, este predat, crede și totul este în ordine în viața lui. Și iată-l îndreptându-se spre Iordan sub privirile tuturor.

O, Dumnezeu, câte nevoie avem noi de aceasta astăzi!

Sunt atât de mulți oameni educați și școlări, sunt atâția care pot să cerceteze Biblia și s-o demonstreze matematic, care cunosc toată istoria bisericii pas cu pas, care pot să spună când a fost aprinsă candela și ora la care s-a stins. Da, ei pot să spună toate aceste lucruri, au botezul în apă, au botezul spiritual sau mantaua, cum le place să spună; ei au toate lucrurile așezate în ordine.

Așa a avut și Elisei, dar când a venit acolo jos la Iordan ca să se confrunte cu lumea criticilor, ce a strigat el?

„Unde este acum Domnul, Dumnezeul lui Ilie?” (2 Împărați 2.14), după care a lovit apele cu mantaua și ele s-au despărțit într-o parte și-n alta.

Vedeți, nu mantaua lui Ilie a făcut aceasta, ci puterea lui Dumnezeu.

Și ceea ce ne trebuie nouă în dimineața aceasta, este puterea Dumnezeului lui Ilie.

Poate că ați vorbit în limbi, ați strigat, sau ați alergat în sus și-n jos dar ceea ce ne trebuie nouă, este puterea dată de Dumnezeu la rusalii, astfel încât și în mijlocul nostru să aibă loc lucrările care s-au făcut atunci prin ucenicii Domnului.

Mantaua lui Ilie era în ordine, dar Elisei avea nevoie de o trezire proaspătă, lucrată de Dumnezeu în inima lui. El avea nevoie de o ungere proaspătă venită de la Dumnezeu.

Elisei avea mantaua când a coborât la râu dar avea nevoie de

însărcinarea

lui Dumnezeu, de puterea Sa, ca să poată face minuni.

De aceea frate, nu te teme să ceri de la Dumnezeu lucrurile pe care le-a făgăduit, căci eu îți spun că El este un Dumnezeu omniprezent și atotputernic, iar dacă sunt un slujitor al lui Dumnezeu, trebuie să fac lucrările Lui, iar dacă fac lucrările Lui, trebuie să-I cer să aducă la existență lucrurile pe care le-a făgăduit, deoarece și El îmi cere imposibilul.

Eu trebuie să-L chem și să-I spun: „Dumnezeule, Tu ai făgăduit acest lucru...”

Așa să procedați toți cei ce auziți aceste cuvinte, căci „*veți primi o putere*”. Când? După ce Duhul Sfânt vine peste voi, după ce îmbrăcați mantaua de creștin, după ce credința voastră se odihnește în Hristos. Atunci veți primi o putere. Acolo sunteți. Desigur.

De aceea frate și soră, în dimineața aceasta aș vrea să vă rugați pentru mine, în timp ce ne apropiem de serviciul de vindecare, deoarece așa cum am predicat acum zece ani, tot de pe această platformă, despre David și Goliat, vreau să vă spun că acum nu am de luptat cu un „Goliat”, deoarece l-a biruit

Domnul pe Golgota, ci eu trebuie să lupt cu necredința ce o simt în jur.

Și așa cum a strigat Elisei odinioară, strig și eu acum: „Unde este Domnul Dumnezeu care a dat aceste făgăduințe? Unde este Dumnezeul care a dat mantaua?”

O, Dumnezeule, vino și dă-mi putere, credință și curaj în ceea ce privește lucrurile care vin sau pleacă. Chiar dacă par întunecoase, sau oricum par, ceea ce-ai promis Tu este Adevărul!

De aceea vă întreb frate și soră, și pe voi, prieteni păcătoși, pe cei care încercați să imitați creștinismul, care poate că aparțineți la o biserică, ceea ce este foarte bine. Eu nu am nimic împotriva la aceasta, nu am nimic împotriva educației și a teologiei voastre, dar unde este Dumnezeu?

Voi știți că nu Elisei a despiciat râul, nici mantaua lui Ilie nu a făcut aceasta. Voi știți că Elisei a ridicat mantaua de jos și a lovit cu ea apele, așa cum o făcuse Ilie înaintea lui.

Când a luat-o de jos, în ea nu era însă nici o putere, de aceea a strigat fiind conștient că Dumnezeu îl va auzi:

*„Unde este acum, Domnul, Dumnezeu lui
Ilie? Unde este acel Dumnezeu, care este „El”?*

În clipa aceea, profetul Elisei a fost străpuns de Ceva, căci el s-a aplecat imediat a luat mantaua și a lovit cu ea apele, care s-au despicat într-o parte și-n alta, iar el a pășit spre Iordan, sub privirile criticilor și a religiilor acelor zile, exact cum făcuse și Ilie cu puțin timp înaintea lui.

Noi n-avem nevoie de învățături religioase, ci de Dumnezeul lui Ilie, de Puterea Dumnezeului lui Ilie, în mijlocul bisericii: de puterea care ne face să numim Cuvântul lui Dumnezeu, Adevărul.

Ca ființe umane, toți cei ce suntem prezenți în dimineața aceasta aici, suntem în călătorie spre Iordan.

Deci Elisei a ajuns la Iordan.

Și voi veți ajunge acolo într-una din aceste zile.

Dar când a ajuns la Iordan, Elisei a pășit ca biruitor. El avea o manta de mână a doua, care deși fusese purtată de un alt bărbat, era bună. Și Elisei știa că acea manta fusese purtată de Ilie.

Frate și soră, într-una din aceste zile, va trebui să cobor și eu la Iordan.

Când am venit înapoi, mă gândeam: „Va trebui să mergem până la fratele și sora Wright.” Să nu uitați că este nunta lor de aur și ca urmare cred că biserica va fi invitată să ceneze cu ei.

Într-una din aceste zile am stat și m-am gândit că au trecut 50 de ani de când s-au căsătorit, iar acum amândoi sunt înaintați în vârstă. Eu am 47 de ani, iar ei s-au căsătorit cu trei ani înainte de nașterea mea.

Da, am 47 de ani și pășesc spre Iordan. Eu trebuie să cobor, să ajung acolo. Poate voi avea un accident de circulație, sau poate mă voi prăbuși cu avionul, sau voi fi împușcat. Nu știu cum va fi, dar de un lucru sunt sigur: știu că într-o zi voi păși spre Iordan.

Și când ajung acolo, aș vrea să știu că am o manta de mână a doua pe mine. Eu nu mă încred în puterile mele, pentru că știu că nu este nimic bun în mine.

Când Elisei a luat mantaua lui Ilie, și-a sfâșiat hainele lui în bucăți.

Așa procedăm și noi când Îl primim pe Hristos. Ne sfâșiem în
bucăți
propriile idei și păreri, nonsensul nostru, etc.

Mă gândesc la vremea când eram un predicator baptist. Când L-
am întâlnit
însă pe El, am rupt totul în bucăți și am luat mantaua Lui,
iar când voi ajunge
la Iordan, voi fi înfășurat în mantaua Lui.

Da, fraților, noi toți vom ajunge într-o zi acolo.

Haideți să ne rugăm.

Tatăl nostru ceresc, în timp ce ne aflăm în călătorie spre
Iordan ca
biruitori, suntem conștienți că atunci când ajungem acolo,
trebuie să prezentăm
ceva.

O, ce lucru îngrozitor ar fi despărțirea de Tine! Noi nu vom
putea trece pe
deasupra.

Dar mă gândesc că atunci când Elisei a ajuns la Iordan, avea
mantaua lui
Ilie, mantaua bărbatului care fusese slujitorul Tău, și pe
care Tu l-ai luat și
l-ai ridicat la cer.

Și când a ajuns la Iordan – moartea, a lovit apele cu acea manta, iar apele s-au despărțit pentru că fusese acceptat și astfel a putut trece dincolo.

Scumpul nostru Dumnezeu, într-o zi va trebui să mergem și noi jos, iar când vom ajunge acolo, nu ne vom putea prezenta cu faptele noastre bune, căci nu avem nici una.

Noi Îl acceptăm pe El ca Cel înviat din morți și știm că prin El vom fi aduși în prezența lui Dumnezeu, unde vom locui pentru totdeauna.

Dumnezeule, noi dorim să Îl prezentăm pe El pentru că Îl iubim și credem în El, și știm că prin harul Său măreț, ne-a îmbrăcat cu mantaua Lui.

Rugămintea mea este să ne ajuți în aceste zile de luptă. Ajută-i pe toți bărbații care sunt chemați să facă lucrarea Ta, să ia mantaua lui Hristos, puterea Duhului Sfânt, ca astfel, Duhul care a fost în El, să vină și peste noi. Îndură-Te și fă aceasta, pentru că Te rugăm în Numele lui Hristos. Amin.

În timp ce stăm cu capetele plecate, mă întreb dacă este aici vreo persoană, care este pe punctul să pășească spre Iordan, fără

să aibă mantaua?

Dacă este aici cineva care nu posedă mantaua Fiului lui Dumnezeu?

Dacă este cineva care n-o are, n-ați vrea să vă ridicați mâinile și să spuneți:

„Scumpe Dumnezeule, a sosit ceasul când sunt hotărât s-o accept și eu!”

Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă.

Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule.

Altcineva? Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere.

Mai este cineva care vrea să ridice mâna?

Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine, domnule (pe domnul din spate).

Spuneți doar atât: „Cu ajutorul lui Dumnezeu, aș vrea să încep corect.

Vreau ca din această dimineață să mă lepăd de neprihănirea mea personală, de ideile mele proprii, de gândirea mea, de păcatul în care am trăit, de plăcerile și distracțiile lui Hristos, astfel încât s-o pot folosi, căci

știu că mantaua
Lui este desăvârșită.”

Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule.

Altcineva?

Ați vrea să vă ridicați mâinile și să spuneți: „Doresc să primesc Duhul Sfânt în viața mea. Doresc să fiu înfășurat în mantaua neprihănirii Lui, pentru că știu că atunci când voi ajunge în fața Lui, nu voi putea spune: „Păi, eu am adus pe cineva” sau ”Am făcut asta sau cealaltă...”

Este frumos că ai putut face ceva, dar n-ați vrea să ridicați totuși mâna și să spuneți: „Hristoase, eu renunț la propriile mele căi, și o accept pe a Ta, pentru că doresc să primesc îndurarea Ta când voi ajunge la capătul drumului!”

În regulă. Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Și pe tine, acolo în spate.

Acum ne vom ruga:

Neprihănitule Tată ceresc, cred că au fost ridicate

aproximativ zece mâini.

Eu nu-i cunosc, dar Tu știi totul despre ei. Acești oameni sunt în nevoie, de aceea au venit la Tine, ca să le dai Ajutorul pentru timpul de necaz.

Ajută-i să vadă că marele ceas se apropie, iar bomba atomică și celelalte lucruri vor veni în curând.

De aceea Te rog să-i binecuvântezi, să-Ți pui mâinile peste ei și să le ierți toate păcatele și îndoiala. Ajută-i să arunce departe, toate mantalele lor vechi și roase de neprihănirea personală, de superstiții și de evlavie religioasă. Ajută-i pentru că doresc să scape de toate acestea.

Fie ca ei să arunce totul și să primească mantaua Domnului Isus, spunând:

„Eu mă încred în El! Din clipa aceasta, nu mă mai încred în neprihănirea și în faptele mele, ci mă încred în Tine!”

Dăruiește-le această Manta și ajută-i s-o poată primi, Tată, pentru că o cerem în Numele lui Hristos. Amin.

– Amin –